

GÜNLERİN KÖPÜĞÜ 1001

İsmail KARAKURT

Neyi Merak Ediyorum?, 13 Ocak 2016 Çarşamba

*“Uçurtmamı rüzgâr yırttı dostlarım!
Gelin duvağından kopan bir rüzgâr.
Bu rüzgâr yüzünden bulutlar yarım;
Bu rüzgâr yüzünden bana olanlar..”*

Bugün, Muhammed Sadık Erdoğan Instagram’ dan Sezai Karakoç’un *Gül Muştusu* (1969)’nun ilk baskısı fotoğrafını paylaştı, iyiden iyiye merak ettim. Açık konuşayım. Fotoğrafın altına “ayıp ama ya! (kıs kan dım !) ☺” diye yorum yazan esenlikbildirisi’yle aynı ruh hâlini yaşadım. Ben de kışkırdım. Hemen özelden mesajla kitabı nasıl edindiğini, kaçta aldığını, benim bulup bulamayacağımı sordum. “Başka kitapları karıştırdırken buldum” dedi. Offf off! Bayıldım kitaba. Sadece; “Nasip bu. Harika bir şey!” diyebilirdim.

Şimdi iyice işkillendim, iyice merakım arttı. İlk şiiri “Sabır” 1950’de *Büyük Doğu* mecmuasında Mehmet Leventoğlu imzasıyla çıkan, ikinci şiiri “Rüzgâr” 1951’de *Hisar* dergisinde çıkan Sezai Karakoç’un ilk kitapları *Körfez* (1959), *Şahdamar* (1962), *Hızır ile Kırk Saat* (1967) ve *Sesler* (1968)’in ilk baskıları hâlâ bulunabilir mi? Gerçi *Sesler* var bende. Ama *Körfez* ve *Şahdamar*’ın ilk baskılarını görmeden ölürsem gözlerim açık giderim. Madem *Gül Muştusu*’nun ilk baskısı var, *Taha’nın Kitabı* (1968)’nin müstakil ilk baskısı da var mı? Ya *Hızır ile Kırk Saat*’in?

“Bir Ömürlük Misafir”, 22 Kasım 2003 Savaştepe

Kırkağaç'tan Savaştepe'ye kısa tren yolculuğu. Ailecek, öz hakiki bacanağım Zinnuri Kaplan'ın misafiriyiz. İki günlüğüne geldik, bir ömürlük değil! Öğretmen Lisesinde öğretmen ve okulun lojmanında kalıyor Zinnuri. Okulu büyük bir arazi üzerine kurmuşlar ve ormanın içine. Ne çok şey var. Neredeyse yok, yok! Derslikleri, pansiyonları, yemekhaneleri, hamamı, sinema konferans salonu, atölyeleri, fırını, değirmeni, bahçesi, tarlası, çiftliği... Ne de olsa eski Köy Enstitülerinden. Okul, Balıkesir merkezine 45 km uzaklıkta. Kırkağaç'a 45 km uzaklıkta. Çocukların isteğine göre, bazen trenle bazen arabayla geliyoruz. Her gelişimizde okul arazisinde dolaşıyoruz.

Kahvaltımızı yaptık. Müzik dinliyoruz. Kaç defadır Erkan Oğur dinliyoruz. Sevdik bu adamı. Tabii İsmail Hakkı Demircioğlu'nu da. İnanılmaz derecede güzel aşk ediyorlar türkülerini. *Bir Ömürlük Misafir*'den *Gülün Kokusu Vardı*'ya (İsmail Hakkı Demircioğlu ile birlikte)... *Hiç*'ten (Okan Murat Öztürk ile birlikte) *Anadolu Beşik*'e (İsmail Hakkı Demircioğlu ile birlikte) kasetlerini öne dolaşa aşkla dinliyoruz. Hiç durmaksızın iki gün bunları dinledik? Edebiyattan, şiirden, türkülerden, okuldan konuştuk.

“*Hangi günü gördün akşam olmamış*” diyor Kul Hüseyin, *Anadolu Beşik* albümündeki *Zamanede Bir Hal Gelmesin Başa* türküsünde. Bu türküyü, yanlış hatırlamıyorsam, birkaç yıl önce Ruhi Su'dan da dinlemiştim. Türkünün her dizesinde bir derinlik, kelimelerinde ifade edilemeyecek bir sorgulama var. Anadolu beşikse Anadolu çocukları bunları dinlemeden edemez. Biz de dinleyip mırıldanıyoruz:

“*Ah buna dünya derler hepsi geçer,
Hangi günü gördün akşam olmamış.*”

Ah, işte!, Erkan Oğur ve İsmail Hakkı Demircioğlu ne güzel aşk etmişler bu harika türküyü. Öyle ki dinlerken kalbimize nakşediyorlar türküyü, müthiş bir ruh hâline sokuyorlar bizi.

“Hangi Günü Gördün Akşam Olmamış”, 10 Aralık 1998 Sarıkaya

Hey, balçığım içine ruh ve gönül üfleyen güzel Allah'ım! Her gün, günlerin içinde... Günler iyiden iyiye kısaldı. Toprağa kar düştü yine, kar üstüne döne döne kar düştü. Üstüm başım kar çiçeği. Bugün, ikindileyin Ekrem'e uğradım. Muhabbetin sonu yok. Erdoğan'dan bir kaset aldım. Karlı buzlu yollardan eve döndüm.

Kaseti dinliyorum. Offf, harika bir kaset. Ruhi Su söylüyor. Aşkla söylüyor. Gür ve tok bir ses... Ne diyorlardı bu sese? Gönül titriyor, gönül teli titriyor. Kasetin adı: “Şiirler Türküler” Ağıtlar, türküler, şiirler... İçinde: *Üç Selvi, Şeyh Bedreddin Destanı’ndan, Ninni, Kul Hüseyin’den Bir Türkü, Allı Turnam, Mahsusmahal* gibi türküler var.

Allı Turnam çocukluğumdan beri benim vazgeçilmez türkülerimden. Her daim dinlerim. Ama asıl bu kasette dura döne dinlediğim *Kul Hüseyin’den Bir Türkü* oldu. Kul Hüseyin, almasını bilene bir ömür boyu yetecek hikmetleri dizmiş dizelerine. Sadece bir dizesi bile insanı efkârlandırır, insana türkü söyletir, şiir yazdırır. Dinledikçe içim titriyor. Hem çok dokunaklı hem de tuhaf bir ruh hâli yaşıyor insana. Bir aşk hâlini yaşıyor, bir umut aşıyor. Dünyanın geçiciliği, günün akşamı oluşu... Kul Hüseyin’in yüreğinden öpesi geliyor insanın. Rahmet olsun ona.

*“Hüseyin beyhude ah etme naçar
Bir kapı örterse birini açar
Buna dünya derler hepisi geçer
Hangi günü gördün akşam olmamış.”*

İstanbul TYB’de, 26 Aralık 2015 Cumartesi

Cihan Aktaş’ı ilk kez, İstanbul TYB’de Mustafa Kutlu’ya dair konuşurken dinledim. Bir iki kelam da ben ettim Mustafa abiyle ilgili. Mustafa Kutlu’yla ilgili bir anıyı anlatırken rahmetli şair arkadaşım Hüseyin Alacatlı’dan bahsedince, kısa konuşmamdan sonra yanıma gelerek; “O, benim çocukluk arkadaşım.” dedi. İyi bir öykücü Cihan Aktaş. Şimdiden Türk öykücülüğüne adını işlemiş biri. Kısa oldu ama olsun, nasipte Cihan Aktaş’la ruberu görüşmek de varmış.

Leke Şairi, 07 Ağustos 2013 Sancaktepe

Leke şairi Sedat Umran şiirine eşyanın sesini seçmişti. Çok merak ettiğim bir şairdi ama o da bu dünyadan geçti. Oysa şairin son yıllarını Kayışdağı Huzurevinde geçirdiğini duymuştum. Kaç kez ziyaret etmeyi düşündüm ama bir türlü gidemedim.

Aylık dergideki şiirleriyle ilgimi çekmişti. Okumaya başlamıştım. *Leke* adlı şiir kitabını almıştım. Şair, bu kitabında Ahmet Haşim geleneğinden gelen sesi olmuştur, diyebiliriz. Öyle ki şiir dilini eşyanın metafiziğiyle kararak insan hayatının trajik ben’ine eğilmiş, iç dünyasının temsiliyetini doruğa taşıyan kendine has trajedik bir dille şiirler kazandırmıştı Türk şiirine. *Leke* adlı şiir kitabından sonra da hep ‘eşyanın şairi’ veya ‘nesnenin sanatkarı’ olarak bilindi.

Sedat Umran'da, Ahmet Haşim'in yanı sıra Yahya Kemal, Necip Fazıl, Ziya Osman, Cahit Sıtkı ve Behçet Necatigil etkisini görmek mümkün. Bu etkiye rağmen kendi şiirini bulmuş has bir şair. O, çocukluğu, eşyayı ve hatıraları sese çevirmeyi başarmıştı.

Sonra, şimdi ondan hatıra diyebileceğim birkaç kitabını daha almıştım. Mesela *Gittin Taş Atarak Denizlerime*, *Kara Işıldak*, *Parmak Uçlarımdaki Yangın*, *Sonsuzluk Atı*, *Şiirde Metafizik Gerçek...*

Bugün toprağın sesine karıştı şair. Allah rahmet eylesin.

Beyoğlu Sahaf Festivali, 17 Eylül 2015 Perşembe

9. Beyoğlu Sahaf Festivali bugün başlıyor. Birazdan evden çıkacağım. Hazırlıklı gitmek istiyorum. Hazırlıklı derken, önceden seçtiğim ve araya-
cağım kitapların listesi ile. Yazıcının aksiliği tuttu çıktı alamadım bir türlü. Listeyi, e-posta olarak gönderdim kendime, gerektiğinde telefonda açar bakarım listeye.

Geze geze seçtim kitapları. Yoruldum ama değdi. Hepsi eski basım, hepsi aradıklarım. Bazılarının kapak çeperleri yorulmuş, aşınmış, yırtılmış. Bazılarının hem kapakları hem sayfaları sararmış. Yılların içinden “eski” kokuyor. Benimkisi bir çeşit biriktirme fantezisi ya da sahip olma arzusu. İkisi bir arada. Bunları nasıl okurum, okumaya kıyabilir miyim, bilmiyorum.

Hele bir de ilk sahiplerinden, belki ikinci, belki de üçüncü sahiplerinden notlar, kurutulmuş çiçekler... çıkıyor içlerinden. Ah kitaplar; hatıralar hatıralar! Dünya hem acı hem fani!

Kitaplara ilgim çocukluğumdan... Züğürtlük bu ilgiye, bu ilginin çoğalmasına hep mani oldu.

Hakikaten kitaplar da ilgi istiyor. Günleri, geceleri birlikte geçirmemizi istiyorlar. Bakımları yapılısın, tozları alınsın istiyorlar. Kimileri aynı yerde kalmak kimileri yerleri değişsin istiyorlar. Kırmıyorum onları hem onlarla konuşup hem başka bir yere taşıyorum bazılarını.

Yılların içinden savrulup gelmiş hatıra külü bunların her biri.

Birkaç sahafla tanıştım. Kitaplara, sahaflığa, işlerin nasıl gittiğine dair konuştum. Bayram, yağmur, rüzgâr... derken umduğu ziyaretçi sayısını bulamamışlar. Epey dertliler. Bir de şunu gördüm: Bazılarının yaptığı sahafılık değil? Niye mi? Popüler, ucuz ne kadar kitap var, doldurmuşlar raflarına. Oysa benim bildiğim sahafılık; ucuz kitap satma işi değil nadir kitapları bulundurmadır.

Gün bitti. Akşam oldu. Önce metroyla yer altından, sonra Marmaray’la deniz altından... Yenikapı, Üsküdar, Sancaktepe. Yol uzun. Bir yorgunluk, bir yorgunluk... Eve bir atsam kendimi. Sonrası belki çay keyfi, belki uyku?

Eşyanın Sesi, 30 Ağustos 2001 Sarıkaya

“Rüyası ömrümüzün çünkü eşyaya siner.”

İnsan, Tanpınar okurken, onun şiirlerini ya da denemelerini okurken eşya üzerine düşünmeden edemiyor.

Söz konusu şiir: “Her Şey Yerli Yerinde”.

Ahmet Hamdi Tanpınar’ın poetikasını temellendiren şekil, zaman ve nesnenin birbirine karıştığı rüya atmosferinin tamamlayıcısı bir şiirdir bu. Başka bir deyişle Tanpınar’ın bütün ömrü boyunca arayışını özetleyen şiirdir. “Beş Şehir”i de bu bağlamda düşünebiliriz. Çünkü şair, insanlardan kalan yaşanmışlıkları, eşyalara sinmiş tarihi, orada daha önce başkalarının da yaşadıkları, insanların hülyaları, acıları, umutları ve ayrıntılarıyla hayatlarını anlamaya, keşfetmeye yönelmiştir.

Eni sonu yaşadığımız eşya dünyası bu; bir renk, ışık ve ses biçiminde. Bir şeyler renk, ışık ve ses biriktirirken bir şeylerin de rengi, ışığı ve sesi kayboluyor. Bu biriktirme ve kayboluş, neredeyse her zihni eşyaya yönelmeyi, eşyanın terbiyesine girmeyi ve eşya ile meşguliyeti sağlıyor.

Duvarda bir fotoğraf. İnsan bu fotoğrafa bakınca arka fonda eski bir radyodan çıtırtili ve yakıcı bir sesle Bozlak üstatlardan Kırşehirli Çekiç Ali’nin “Sarı Yazma Yakışmaz mı Güzele” çalmıyor mu? “*Sarı yazma yakışmaz mı güzele / Sarardı gül benzim döndü gazele*”

Zaman. İnsan. Eşya.

Geçen zaman, duran zaman. Geçmek ve durmak aralığında eşyanın kaderi... İnsanın bu kısa aralıktan geçmesi insan ömrüne göre daha uzun ömrüyle eşyanın durması.

Anılarımız bir rüya gibi siner eşyalarımıza. Sahafalarda her gördüğüm efemera için içim cız eder, ah ederim. İncinirim başka ruhlar adına. İncitme, bir gönlü nar gibi çatlatarak gurbete atmaktır. Bir üzülrüm bir üzülrüm. Uykuda ya da uyanıkken fark etmiyor gördüğümüz her rüya, anılar gibi siner eşyanın ruhuna. Eşyanın da ruhu olur mu demeyin, elbette olur? Kulak verelim şaire:

“*Bitmeyen aşk türküsü kumruların sesinde,
Rüyası ömrümüzün çünkü eşyaya siner.*”

Gönlümüzün geçtiğinde ömrümüzün geçeceği yer, anılardır. Anılardır bizi birazcık olsun yaşatır, ayakta tutar. Kah mutluluk verir, duygulandırır; kah elem verir, hüzne boğar.

Uzakta uyuyan biriyle geçen günlerin rüyası, keder dolu bir hatırlamaya ve güz yapraklarının poyrazda savruluşuyla ruha azap vermeye devam ediyor.

Aptalın Gülüşü, 8 Ocak 2000 Sarıkaya

Ne kalabalık ortamı severim ne böyle ortamlarda yapılan espriye katılırım. Hele bazılarının espriyi anlamadığı hâlde herkes gülüyor diye ağzını doldurup kahkaha atmasına uyuz oluyorum. İnsanlar neden böyle aptalca bir çaba içine girer ki?

“Donmuş dallarda çiçek”, 12 Ocak 2008, Cumartesi

Yine kar yağmıştır memleketimin tepesine düzüne. Her taraf kardır. Oradakiler kışı tam yaşıyordur düşüyle düşüncesıyla çarşıya çıktım. Kahvaltıdan sonra iyi geliyor. Aylak aylak biraz dolaştım. Gazeteciye uğradım. Gazete ve dergi alarak eve döndüm.

Memlekette olsaydım, kesin köye giderdim. Ama memlekette değilim. Ama gidemedim. Ama gidemem.

Selim İleri'nin gazetede ki yazısını okudum. Birden heyecanlandım. Öyle bir kitaptan bahsediyordu ki, hemen bu kitabı nasıl edinebilirim diye düşünmeye başladım? Türk edebiyatından seçme ağaç şiirleri, hikâyeleri ve yazıları içeren *Kendini Yazan Ağaç* kitabını. Bahçelere gidip geldikçe bu temayı işleyen seri yazılar yazma düşüncesi de benimle gezip duruyordu. Nasip olur da yazarsam ilkin elma yazısıyla başlamak istiyorum bu seriye. Bunun sebebi çocukluğum. Çocukluğunu elmaların altında geçirmiş köylü bir çocuk olarak böyle bir şey istememden daha doğal ne olabilir ki? Acaba hangi yıldır ilk kez oturduğum o elma ağacının altına? Benim hayal meyal hatırladığım mevsimin ilkyaz olduğu, çayır çiçek çimen gözlerimin önüne geldiği. Bir de ağaçtan sarkan salıncağın ipi.

Bahçemiz muhtemelen şimdi bembeyazdır. Bahçede kar yağışını izlemek ne zevkli bir şeydi, anlatamam? Yaprak dökmüş ağaçların, kuru dalların arasından yağışını izlemek...

Tam burada mırıldanmak yerine Sezai Karakoç'un *Şiirler III* ü kitaplıktan alıp kitaptan *Kar Şiiri*'ni okumaya başlıyorum:

*“Karın yağdığını görünce
Kar tutan toprağı anlayacaksın
Toprakta bir karış karı görünce
Kar içinde yanan karı anlayacaksın”*

Hazır, kar şiiri okumuşken elim tam Ahmet Muhip Dıranas'ın şiirlerine gidecekken konuyu dağıtmamak için birden vaz geçtim. Ama Selim İleri'nin yazısında iki dizesini kullandığı Behçet Necatili şiirinin tamamını merak ettim. Acaba hangi kitabında? İyi ki de Necatigil'in bütün şiir kitaplarına sahibim. Üşenmeden bulur okurum. Okumadan da olmaz.

Eski Toprak'tan buldum ve okudum şiiri.

Necatigil, kış ortasında azıcık güneş görünce mevsimini şaşırıp da çiçek açan dalların don tutmasını mı somutlaştırmış yoksa esas olanı zaman zaman insanların da böyle bir hâlin içine düştüğünün soyutlaştırılması mı? Şair, bu şiirinde sanki bir zamanlar büyük bir yakınlık yaşanmış ama sonradan uzaklaşmış biriyle yıllar sonra tekrar karşılaşmasına bir mektup yazıyor. Hele şu dizelerdeki duygu inceliğine bakar mısınız? *“Donmuş dallar esen ılık rüzgâra / Çiçek açar çekingen.”*

Çok değil yaklaşık bir ay bile kalmadı buralarda bademlerin çiçek açmasına.

Aklımda hâlâ *Kendini Yazan Ağaç!*

“Kendini Yazan Ağaç, Türk ve yabancı ressamların İstanbul peyzajlarıyla bezenmiş. Peyzajlara çarpılıp kaldım. Her resimde, ‘öz’ İstanbul'dan ayrı bir köşe. Meselâ, H. Vecih Bereketoğlu, tuvaline Eyüp'ü geçirmiş. Acaba hangi yıldır? Mevsim bana, ilkyaz başlangıcı gibi geliyor. Yine kuru dallı ağaçlar, gerçi serviler kopkoyu nefti, gökyüzü bulutlu, fakat bulutlarla güneşin, keskin ışığın cenkleştiği duyumsanıyor...”

Sonra açıklamalar, semtler, bahçeler, baharlar, yazarlar, eserler, şiirler, örnekler derken bendeki bu kitaba ulaşma hevesi artkça artıyor. Selim İleri *“Bu seçkiyi yeniden okumak isterim.”* diye bitirdiğine göre ben mutlaka bulup okumalıyım bu kitabı.

Bir Zenci Hattat, 03 Temmuz 2000

*“kanımdan sokaklara kaçışır kızlar
aşk dört elif miktarı uzanmış canıma.”*

Esver Ölüç, Irmağa Küheylan

Aynı üniversiteden, aynı bölümden mezun olduk Esver’le. Epeydir *Hece*’de yazıyordu. Sonunda şiirleri kitaplaştı: *bir zenci hattat*.

Geleneğin içinde şiirin izini sürüyor Esver Ölüç, diyebilirim. Divan şiiri, İkinci Yeni ve İsmet Özel baskın bir şekilde şiirini temellendiriyor. Bunu görmemek mümkün değil. Belli başlı mazmunlar, telmihler, imgeler ya da metinler arası ilişki kurarak ilerletiyor şiirini şair. İyi şairlerle akrabalık iyidir. Bu tercih onda böyle bile isteye bir yaklaşımı seçmenin bir sonucudur. Ama şiirini nasıl geliştirecek, yürüyüşünü nasıl tamamlayacak hiç kuşkusuz bunu zaman gösterecek?

Bir kitabı daha gelsin hele?

Yedi İklim Dergisi, Mektuplar, 21 Mart 1987 Ankara

Yedi İklim dergisi çıktı. Yayın yönetmeni Ali Haydar Haksal. Günlerdir elimde geziyor dergi. Dergide kimler mi var? Belki de şöyle de sorulabilir: *Yedi İklim*’in ilk sayısında okunması gerekenler kimler?

Derginin ilk sayısının ilk şiiri Arif Ay’dan “Mektuplar” şiiri. Harika bir şiir. Bu şiir hatırına kaç gündür dergiyi yanımda gezdiriyorum. Bu şiiri çok sevdim. Hüseyin’le döne döne okuyoruz “Mektuplar”ı. Neredeyse okuya okuya ezberledik şiiri. İki bölümlük bir şiir... Hüseyin’le her karşılaştığımızda dilimize dolanmış şu dizeyi mırıldanmadan edemiyoruz:

“sen geldin kırkikindiler de geldi”

Arif abinin şiirinden sonra ilk sayıda okunması gereken şiirler de var. Mesela Necat Çavuş’un mensur şiiri “Sanat”, Hüseyin Atlansoy’un “Şapka Uçuran Rüzgar”ı. Şiirin adı tırnak içinde. Merak etmiştim. Şu tevafuka bak. Bu gece “Gül Muştusu”nu okuyordum. Meğer Atlansoy’un şiirin adı Sezai Karakoç’un “Gül Muştusu”nda bir dizeymiş. Zaten şiirde Sezai Karakoç’a göndermeler var. Mesela “Ping Pong Masası” şiirine. İlhan Kutluer’in “Vezirle Kırk Gece Bağdat” yazısı da çok hoş. Hasan Aycın çizgileriyle donatılmış. Hatta çizgilerden biri kapağa taşınmış. Binbirgece üslubunda ilginç bir deneme. Kamil Doruk’un “Antik Sevgililer”i adı gibi dikkate değer bir öykü. Arif abinin “Benim Oğlan Bina Okur” adlı değini eleştirisi de okumaya değer. Dergide gördüğüm bir eksiklik ilk sayı olmasına rağmen giriş yazısının olmamasıdır.

Yalnızlık, 15 Eylül 2013 Şile

“Daha yalnız olunurdu   “It might be lonelier
Olmasaydı Yalnızlık-”   without the Loneliness-”
(Emily Dickinson / Çev. S.Ö.)

Nöbete uygun dizeler. Denize bakan dağ başı bir mekânda ruhumun kendine açtığı bugünün mahremiyetiyle örtüşmektedir. Yalnızlık içimizde- dir, göç ederiz oraya. Yalnızlığın içsel olanının verdiği güç ve gerilimle yazarız çizeriz mırıldanırız.

Yalnızlığın ruhlara düşüşü ayrı ayrı... İlk yayımlattığım şiirlerden birinin adı: “*Yalnızlık alınma vurulmuş mühür*”dü. Bu şiiri yazdıran yalnızlık neydi, nasıldı? Şu an bu sorunun cevabını bilmiyorum.

O kadar çok dize var ki? Belki en çok bilinenlerini kendi kendime mırıldanabilirim.

Fuzulî dededen başladım bile: “*Ne yanar kimse bana âteş-i dilden özge / Ne açar kimse kapum bâd-ı sabâdan gayrı*” Yalnızlık, kimsesizlik, haldeşsizlik vesaire ne denirse artık? Behçet Necatigil Şiir Ödülünü kazandığı kitabında Sefa Kaplan, “*İnsan bir yalnızlıktır*” demiş, ad olmuş kitabına. Özdemir Asaf “*Yalnızlık paylaşılmaz*” diyerek bir özdeyişe mahkûm eder yalnızlığı. Bu bir kıskançlık mı, yoksa yaşanılan hâletiruhiyenin bir gereği mi? Bu daha hakikatli geliyor: “*Ah bu yalnızlık / Kemik gibi / Ne yanına dönsen batar*” dediği Cahit Zarifoğlu’nun kanamalı yahut kanatıcı sözler.

Dünya kapılarında insan sayısı kadar yalnızlığın varoluş biçiminin olması kadar normal bir şey yok. Emily Dickinson’dan aldığım epigrafa bakılırsa sanki yalnızlık olmazsa olmazlarımızdan: “*Daha yalnız olunurdu / Olmasaydı Yalnızlık-*”

Yas Günlüğü’den, 22 Aralık 1978

22 Aralık 1978

“*Ah, içe dalma, bir köşeye çekilme, “Benimle ilgilenmeyin” demenin derin arzusunu dile getirmektir. Bu bana hiç sapsmadan dosdoğru kederden gelmektedir. “Sonsuz”muş gibi -içe dalış öylesine gerçek ki önlenemeyen küçük kavgalar; imaj yaratma oyunları, yaralanmalar; insan varlığını sürdürdirmeye başlar başlamaz kaçınılmaz olarak meydana gelen şeyler derin bir suyun yüzeyindeki tuzlu, acı bir köpükten başka bir şey değildir.*” (Roland Barthes)